

La línia vermella

guinart@andorra.elperiodico.com

«La nostra força està en la unió de tots, en el consens. Promourem el consens des de l'equidistància entre els bipartidistes». Això deia ApC durant la campanya. ¿Sorprentent, oi?

La fugida del que volia unir

ENRIC GUINART

Andorra no pot estar dividida per un partits que no dialoguen el Consell General. El bipartidisme fomenta la divisió i la crispació. La nostra força està en la unió de tots, en el consens. Promourem el consens des de l'equidistància entre els bipartidistes. No fer un pacte de legislatura amb els d'un costat per anar en contra del qui queda a l'altre costat, tal com s'ha estat fent. Nosaltres no permetrem la política de l'exclusió i enfrontament permanent. Tan sols pactem per anar endavant, per construir. El nostre pacte és amb vosaltres per

El senyor Nomen insisteix en el fet que cal buscar solucions però no n'aporta ni una

Tot i els matisos, PS i CR sembla que entenen això del sentit d'Estat. ApC va per lliure

ONIA MORANTE

Nomen, Gabriel, Bartumeu i Rodríguez, aquest dimecres.

construir una nova Andorra. Tant si tenim la majoria suficient com si som una minoria necessària per assolir la majoria del Consell, nosaltres fomentarem el consens entre els dos extrems. Cal unir l'Andorra que ha separat el bipartidisme. Prou de dividir, prou de restar. Ara toca començar a sumar per acabar multi-

plicant i construir la nova Andorra. Una Andorra amb present i amb futur».

¿'s'imaginem d'on provenen aquests cants de sirena? És curiós, però aquesta declaració d'intencions tan idil·lica forma part del discurs polític que va utilitzar en la darrera campanya electoral el partit que ara

ha estat el primer en aixecar-se de la taula de negociació per arribar a un pacte d'Estat: Andorra pel Canvi. Hem volgut reproduir fil per randa el punt 12 de les consideracions inicials que va incloure en el programa electoral la formació que lidera Eusebi Nomen per constatar, una vegada més, que de les paraules als fets hi ha sovint una distància insalvable. I és que tot i que intentem fer un esforç per entendre els arguments que dóna ApC per desvincular-se del pacte nacional -de mínims, cal dir-ho- que molt probablement rubricaran PS i CR, creiem que l'actitud de la plataforma està desacreditant el propi discurs que van defensar durant la campanya electoral. És a dir, pretenien posar fi al bipartidisme i amb la seva manera de fer, lluny d'aconseguir aquesta fita inclús diríem que han contribuït a fomentar-lo i a minimitzar l'espai polític entre ambdues formacions, que precisament pretenien fer-se'l seu. Al marge dels interessos partidistes i del distanciament d'uns i altres, sembla que PS i CR caminen en la direcció de la responsabilitat d'Estat de què ApC se n'ha autoexclòs, tot i formulant un discurs que planteja la recerca de solucions sense aportar-ne cap ni una. El que havia de ser una nova manera de fer política, s'ha quedat en el camí. I és que ApC no només no ha trobat el consens, sinó que, ironies del destí, ha assolit la unió dels extrems. ■